

ПРОБЛЕМИ РОЗРОБКИ СИСТЕМИ УДОБРЕННЯ КУЛЬТУР

Кипич О.С.

Науковий керівник – к.т.н., доц. Чигрин А.Г.

Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка

(61050, Харків, пр. Московський, 45, каф. «Оптимізація технологічних систем
імені Т.П. Євсюкова», тел. (057) 732-98-21, E-mail: kafedra_emtp@ukr.net)

Розробка системи удобрення окремих культур є складним і відповідальним завданням. Встановлюючи норми й співвідношення мінеральних добрив для окремих культур, слід враховувати такі чинники: ґрунтово-кліматичні умови; народногосподарське значення культури; величину врожаю; сорт чи гібрид культури; попередник та його удобрення; вологозабезпеченість; фітосанітарний стан полів; загальний рівень агротехніки тощо. Слід обов'язково враховувати основні біологічні властивості вирощуваних культур: нерівномірність засвоєння елементів живлення протягом вегетації (критичний період і період максимального споживання); чутливість культур до концентрації ґрунтового розчину; чутливість рослин до реакції ґрунтового середовища; засвоювальну здатність кореневої системи; характер розвитку та глибину проникнення кореневої системи; співвідношення між основною та побічною продукцією тощо.

Багаторічні дослідження й практика свідчать, що система удобрення в сівозмінах залежить від типу ґрунту кожного поля, його родючості, ступеня окультурення, особливостей рельєфу, зміни родючості під впливом вирощування попередніх культур, технології вирощування та післядії внесення органічних і мінеральних добрив, біологічних особливостей вирощуваних культур, запланованої урожайності та ступеня забезпеченості вологою. Все це є основою для встановлення найефективніших норм і співвідношень головних елементів живлення для конкретних культур сівозміни в усіх ґрунтово-кліматичних зонах України.

За даними Комісії з харчування ООН (ФАО), частка добрив у прирості врожаю в США становить близько 50%, у Франції — 50...70%, а в Україні цей показник коливається від 30 до 40%.